

[Knud Østergaard.]

som vi mener vi må forblive i, hvis vi skal søge sikkerheden og dermed den frihed for frygt, som jeg har pointeret? Det er det ene og hovedspørgsmålet, som jeg gerne vil bede ministeren om at svare på.

Det andet spørgsmål er, om ministeren virkelig tror, at han kan opbygge et troværdigt forsvar her i landet, når kun halvdelen af befolkningen eventuelt kommer til at stå bag dette forsvar. Hvordan tror han det vil virke på forsvarrets personel? Hvordan tror han det vil virke på befolkningen som helhed? Hvordan tror han det vil virke på den bedømmelse, som vore allierede anlægger over for os? Og hvordan tror han det vil virke på dem, vi opretholder et forsvar over for?

I sin iver for at præsentere dette høje ting for mulighederne for et tokantet forlig i stedet for et firkantet forlig bør ministeren tage disse ting med ind i sine overvejelser, og han bør her med sin rige erfaring bag sig delagtiggøre tinget i den viden, som han har på det område.

Det, det drejer sig om, er efter min opfattelse ikke, om det er 3 eller 3,2 eller 3,4, eller hvilket punkt man end når til, men det er et spørgsmål, om vi får et forsvar og en forsvarspolitik for de penge, og om at vi ikke øser noget ud, som er spildt, men at vi bruger forsvar til det, det skal: til at skabe os tryghed og skabe os sikkerhed.

Det er ud fra den betragtning, vi i dag ikke går ind i forsvarrets detaljer for hverken at låse os eller ministeren fast, men for at ministeren og socialdemokratiet og regeringen og de øvrige partier derudfra kan behandle på reel vis det grundlag, det forslag, som foreligger, og de ting, som vi diskuterer med henblik på en kommende ordning.

Vi er velvillige under forhandlingerne, men vi har selvfølgelig de ting med, som jeg her har givet udtryk for, hvis vi skal nå til et resultat.

Kristen Østergaard: Da regeringen fremsætter forsvarslovsforslagene helt uændret fra

sidste samling, vil jeg gerne indledningsvis henvise til den tale, jeg holdt ved lovforslagene første behandling den 2. februar 1972, og herunder vil jeg særlig henvise til den kritik, jeg udtalte vedrørende forslagene hovedprincipper.

Det forbavser mig meget, at regeringen fremsætter lovforslagene helt uændrede, også bemærkningerne til lovforslagene er uændrede. Efter min opfattelse er der på forsvarsområdet sket en del siden februar, der kunne begrunde tilføjelser til bemærkningerne. Jeg tænker her særlig på forsvarskommissionens afsluttede arbejde.

Det mest positive, der kan peges på i forbindelse med forslagene, er erklæringen om, at dansk forsvar fortsat skal bygge på NATO-samarbejdet og dermed være et led i en større forsvarshelhed. Det var jo også det perspektiv, der blev understreget under den overståede åbningsdebat. Venstre er enig med regeringen i denne grundætning.

Under den nu afsluttede EF-debat erklærede regeringen flere gange, at Danmark fortsat er af den mening, at forsvars- og sikkerhedspolitikken i Europa skal ordnes inden for rammerne af NATO; også deri er venstre enig med regeringen.

Men det må understreges, at dette er erklæringer, der forpligter. Venstre mener, at disse rigtige erklæringer står i et vist misforhold til de tilsigtede handlinger, der kommer til udtryk i regeringens forsvarsforslag, som, hvis de bliver gennemført, i praksis mere eller mindre vil fornægte NATO-samarbejdet.

Forslagene er efter min mening udtryk for, at Danmark vil tage forskud på en afspænding, der ikke er indtrådt. Forslagene passer faktisk bedre på en teoretisk fremtidsituation, hvor verden er blevet langt bedre end nu, og hvor NATO-landene og Warszawapagtlandene er enedes om gensidige styrkemålsnedsættelser. Men det er jo teoretisk. Det er ikke sket.

Vi kan glæde os over mange gode tegn på politisk afspænding mellem Øst og Vest, og denne afspænding kan sikkert føres langt